

Ünnepek

Lekció: Mt. 1.17-2.12

Textus: 1Jn. 4.7-12

Gazdagrét

2003. dec. 25.

Az Isten szeretet

János első levelét advent első vasárnapján kezdtük el olvasni, így érkezünk ma, Karácsony első napján ehhez a részhez. Karácsonykor ennél aktuálisabb üzenetet nem fogalmazhatunk meg: Szeressük egymást, mert az Isten szeretet! Ami azonban teljességgel karácsonyi, meglepően egyszerű és mégis mindent magában hordozó, ami világos és egyértelmű egy templomban a mai napon, az a mindennapi életben nem ilyen magától értetődő. Márpedig azzal, hogy itt vagyunk Isten házában Isten színe előtt, itt van sok száz „kis világ” is; képviseljük jelen nem lévő családtagjainkat, érintve vannak személyünkben barátaink, kollégáink, haragosaink, itt van egy része munkahelyünknek, üzletünknek, szórakozásunk világának, velünk együtt jelen vannak konfliktusaink és kudarcaink éppen úgy, mint szerelmeink és sikereink. Társadalmunk és bolygónk nem is sok száz, hanem akár ezer apró kis világa van jelen általunk. És míg karácsonyi, ünneplős, templombajárós világunkban egyértelmű János üzenete: szeressük egymást, mert az Isten szeretet, magunk is érezzük, hogy az előbb felsorolt világokban erős kihívás érné az apostol szavait... Vajjon kiterjeszthetjük-e mindezt az élet egészére, vagy el kell fogadjuk, hogy a karácsonykor idevarázsolt idillbe belefér az Isten szeretete, de a valóságos világban már nincs sok helye? Elégedjünk-e meg azzal, hogy pár napra, több kevesebb sikerrel, de nem kevés energiával sikerül egy másik világot felépítenünk, és ebbe még ezek a szép gondolatok is beleférnek, vagy pedig János szavai a valóságos világról szólnak, és az élet egészét formálhatják mindannyiunk számára? Ennek meglátása mai együttlétünk tétje.

I. A szeretet létezik

Ma a kérdés az, hogy egyáltalán beszélhetünk-e szeretetről a világban. Hihetjük-e, hogy létezik szeretet? És mivel mindez nem elméleti, filozófiai kérdés: rábízhatom-e magamat egy másik ember szeretetére? Megkockáztathatom-e, hogy a szeretetet gyakorolva éljek? Szeressük egymást, mert az Isten szeretet! Közben szüleink elváltak – hogyan bízzak újra a szeretetben? A házastársam hűtlen lett, legjobb barátom becsapott, a kollégám visszaélt őszinteségemmel, a testvérem nem segített a legnagyobb szükség idején – mindennapi történetek. Mindeközben már az is kiderült, hogy – a korábbi elvárásokkal ellentétben – a szex nem azonos a szeretettel. A világban fegyverek ropognak, amelyek nyomában halál, járvány és éhínség szedi áldozatait. Meredten bámulod a képernyőt a karosszékéből, és ha már nagyon unod, csak egy gombnyomás az egész... Ez mindannyiunk élete, mindannyiunk világa, ha tetszik, ha nem. És ebben a világban, bármilyen vágyakozóan is gondolunk rá, több mint kérdéses a szeretet. Hogyan bízhatom becsapott valóm újra valakire? Hol van mindebben egy szerető Isten? Minek alapján adhatunk esélyt a szeretetnek és kezdhünk el szeretni? Létezik-e valahol szeretet?

Fordítsuk figyelmünk János sorainak szívéhez: az Isten szeretet. Ez minden szeretetnek, sőt, az élet minden formájának a kiindulópontja. Freud azt mondta, hogy a szerető Isten képe az ember szeretet iránti vágyának a kivetítése. Az apaképünket az égbe vetítjük, és így kitaláljuk a szeretet Istenét. Szerinte az emberi szeretet az elsődleges és a valóságos, az Isten szeretete kitalált és illuzórikus. A keresztyénség éppen fordítottan gondolkodik. Isten lényege szerint szeretet, és minden más szeretet ebből fakad. Az egész univerzumot átjárja az azt alkotó Isten szeretete, és ezért minden igaz szeretet megnyilvánulás valamilyen formában halvány tükörképe az alkotónak. Istennek nem egy tulajdonsága, hogy szerető, hanem a lénye. Ő az Atya, Fiú, Szentlélek hármasságában létezik amely titok a szeretet folyamatos meglétéről, áramlásáról szól. Hiszen szeretet csak ott van, ahol legalább két személy van. Egyedül nem

lehet szeretni. Ezért és így Isten személyes és szerető Isten. Bármilyen történik a nagyvilágban, bármilyen csalódást is kelljen átélnünk szívünk legelrejtettebb zugaiban – Isten szeretet.

A szeretet létezik, és ennek jele, hogy vagyunk, lélegzünk, élünk. Életet adott a világnak, életet adott benne nekünk – és mindez szeretetéből fakad. Nem volt ránk szüksége, nem volt egyedül, mégis életre hívta a világot, hogy szeresse és mi is szeressük őt. Az Isten, a bennünket alkotó, szeretet, és ennek másik jele, hogy mindannyian szeretetre vágyunk. Ő, aki a Szentháromság szeretet kapcsolatának gazdagságában él, bennünket is szeretetkapcsolatra teremtett. A lényünkben, a bensőnkben hordozzuk a vágyat, hogy szeressenek és szerethessünk. Az Isten szeretet. A szeretet létezik.

A szeretet megtapasztalása

De mi mégsem értjük és éljük át Isten szeretetét. És amíg nem éljük át, nem értjük mélységeit, nem bízunk rá magunkat. Nem merjük elengedni magunkat. Nem engedjük Isten szeretét az élet ezer apró világában ugyanolyan valóságosan megnyilvánulni, mint a mai napon a templomban. Nem merjük szeretni egymást... Ezért János folytatja: *“nem az [a szeretet], ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket...”*. Számomra ez Isten szeretetének a legcsodálatosabb vonása. Mindent, minden képességemet, hűségemet vagy hűtlenségemet, erőmet vagy erőtlenségemet, viszonszeretemet vagy közömbösségem megelőzi ő. Nem az én szeretetemmel kezdődik – hanem az övével, hiszen Isten szeretet.

Nem az a szeretet, hogy küzdünk Isten elfogadásáért. Sokan vannak, akik keményen „dolgoznak”, hogy elnyerjék az Atya szeretetét. Vannak, akik úgy érzik, hogy nem elég jók ahhoz, hogy Isten szeresse őket. És ezért nekiállnak megdolgozni ezért a szeretetért. Meg akarják nyerni, ki akarják érdemelni. Bármit tesznek, a láthatatlan, titokzatos mozgatórugó az Isten elfogadása utáni vágy. Hogy bemutassák, bebizonyítsák maguknak, másoknak, Istennek mennyire szeretik őt. Tudják a fejükkel, hogy Isten szeretet, de ez nem szabadította fel őket szívükben arra, hogy elfogadják ezt. Gürcölnek, hogy Isten szeretetét elnyerjék - és Isten egy cseppet sem szereti őket jobban. Mert nem szerethet jobban, mint ahogy kevésbé sem. Ő szeretet.

Mások eleve lemondanak arról, hogy elhiggyék, szívükbe fogadják, Isten személyesen őket is ismeri, szereti és magához akarja vonni. Ők már nem erőlködnek, mert tudják, érzik, nem úgy szeretik Istent, ahogyan kellene. Vagy talán őszinte vagy, és azt is elmondod: nem tudod, mit jelent Istent szeretni, nem ismered őt. És akit nem ismersz, azt igen nehéz szeretni. Ha pedig te nem szereted őt, mit várhatsz tőle? És mégis örömhírként szólíthat meg, amit János ír: *“nem az [a szeretet], ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket...”*. Ő ismer és szeret.

Olyan fájdalmas látni, hogy mind templomba járók, mind távolmaradók között milyen erős az az elgondolás, hogy az Istennel való kapcsolat kötelezettségekből, szabályokból, megtanult és szépen elmondott imádságokból áll. Nem arról szól ez is, hogy nem ismerik a szeretet Istenét? Ki az, akinek szerelmével, házastársával való kapcsolatát előre betanult szerelmi vallomások, rideg szívvel és kényszerűen betartott szabályok, papíron lefektetett kötelezettségek alkotják? Nem inkább spontán kezdeményezések, szavak és érintések formájában ismerik meg az igaz szeretetkapcsolat? Márpedig *„...Isten szeretet... nem az [a szeretet], ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket...”*. És mit csináltunk mi ebből a szeretetkapcsolatból? Hogyan gondolunk mi erre? Itt az ideje, hogy meglássuk és átérezzük, hogy Isten szeretet, szeretetkapcsolatra hív, aminek ő a kezdeményezője. *„Nem az [a szeretet], ahogy mi szeretjük Istent...”*

És bár megszoktuk, hogy minden tőlünk indul (más szóval önzők vagyunk, és magunkat tartjuk a világ közepének), még mindig nem rólunk, hanem az Isten szeretetéről szól János. Többször írta levelében a gyülekezetnek, hogy a szeretet fabatkát sem ér, ha nem lesz megfoghatóvá tetteiben. Ékesen szólhatunk róla, forró hevület hevítheti szívünk, mindez

azonban egészen hiábavaló, ha nem tesszük a szeretet cselekedeteit. És ugyanez igaz az Isten szeretetére is: „*Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala.*”

Ezt ünnepeljük a mai napon: Isten nemcsak szavakkal, nemcsak forró hevülettel, hanem tettekkel szeret és ezért egyetlen Fiát elküldi a világba. A Fiú pedig eljön, nem félelemből, nem kényszerből és nem is érdekből, hanem az Atyával való egyetértésben, irántunk való szeretetből. Pedig micsoda út ez! Melyikünk menne el a szegénységbe, a koszba, a nyomorba? A Fiú az isteni dicsőségből érkezett, és lett kiszolgáltatott csecsemővé nyomorúságos körülmények között. Melyikünk vállalná a karácsonyi történet kétértelműségét és botrányát? Anyja Mária áldott állapotban van mielőtt Józsefhez ment volna feleségül. József bizalmatlansága teljesen jogos, amíg nem kap üzenetet Isten angyalától. De a család később sem mentes a rossz indulatú találgatásoktól. Jézus is kapott célzásokat arra nézve, hogy törvénytelen gyermek...

De János az Isten szeretetének bemutatásában kibővíti annak értelmét, hogy Isten az ő egyszülött Fiát adta a világba: *“nem az [a szeretet], ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért...”* Nemcsak a Fiú testtelétele, hanem Jézus Krisztus értünk való kereszthalála is Isten cselekvő szeretete. Hiszen azért lett emberré, majd azért halt meg a kereszten, hogy bennünket megváltson bűneinkből. És hogy mi a bűn? Nem más, mint teljes kudarcunk arra nézve, amit János így fogalmazott meg: Szeressük egymást, mert az Isten szeretet. Abból az állapotból kell, hogy megszabadítson, amely szerint életünk középpontja mi vagyunk. Abból az állapotból kell, hogy megváltson, amiben nem vagyunk képesek az általunk képviselt ezer apró világban megélni, hogy Isten szeretet, és tartozunk azzal egymásnak, hogy szeretjük egymást. Abból kell hogy megváltson, megszabadítson, hogy korlátozzuk felettünk való uralmát néhány napra és egy bizonyos helyre. Jézus helyettünk hal meg a kereszten, elhordozva az Atya irántunk való jogos haragját. Az Isten szeretetének jele karácsonykor is, hogy elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.

Ha Istennek ezt a szeretetajándékát, Jézus Krisztust teljes szívvel elfogadjuk, ha őt Urunknak és Megváltónknak szívünkbe fogadjuk, nem várt csoda történik: megtapasztaljuk Isten szeretetét. Erről többet nem tudok mondani, de mindenki, aki Jézust befogadta ezt élte át. Isten szeretete, az ezzel együtt járó öröm, a sötét dolgok nyomása alól való felszabadulás árad ki az ember szívébe.

III. Szeressük egymást!

De ki látta ezt a szeretetet? Hol lehet ezt megtalálni? János befejező gondolata erre válaszol: *„Istent soha senki nem látta, ha szeretjük egymást Isten lakik bennünk és az ő szeretete lett teljessé bennünk.”* Ha Isten szeretetét Krisztusban befogadjuk, ha az Atya szeretete szívünk mélyén átjár és mindennél fontosabbá lesz, elkezdünk megváltozni, más emberré leszünk. Biztonságot és erőt nyerünk arra, hogy „szeressük egymást”. Szabadságot kapunk arra, hogy egymást szeretve, Isten szeretetéből táplálkozva, megéljük a mindennapokat. És ez a keresztyén gyülekezet Istentől való elhívása. Ebben találkozhatnak mások Jézus Krisztussal. Ha egymást úgy szeretjük, úgy segítjük, egymásért úgy imádkozunk, hogy ezzel beleéljük Krisztust a mindennapokba. Arra hívott el Isten bennünket, hogy ahogy szeretetéből élünk, ahogy egymást szeretjük, úgy Jézus Krisztus megjelenjen az általunk képviselt ezer apró világban, hogy ott reménységet és gyógyulást hozzon. Mert ha Isten szeretete úgy elér a mai napon, hogy az túlmutat a karácsonyi napokon és a templom falain, akkor van reménység azoknak, akik szüleiket elvesztették, akiket becsaptak barátaik, akikhez hűtlen lett házastársuk, akkor van reménység a háborúban lévőknek, az AIDS-ben haldoklónak.... És ennek a jele a gyermek a jászolban éppen úgy, mint az őt tiszta szívből imádó gyülekezet. Jöjjetek hát, imádjuk őt, az egész világ Urát! ÁMEN!